

Motion of Address of Thanks to His Highness the Maharaja.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು (ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ವಿ. ವೆಂಕಟಪ್ಪನವರು).— ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರ ಭಾಷಣಕ್ಕಾಗಿ ವಂದನೆಗಳನ್ನರ್ಪಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಶ್ರೀ ಎರಣ್ಣಿಗೌಡರು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಈ ಹೊತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ ಚರ್ಚೆ ಮತ್ತು ನಾಳೆ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳ ಮೇಲೆ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸಬಹುದು.

ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೇ ಗೊತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರ ಭಾಷಣದ ಮೇಲೆ, ಬಡ್ತಿಟ್ಟನ ಮೇಲೆ ಅಪೊಕ್ರಿಫಿಯೇಷನ್ ಬಿಟ್ಟನಮೇಲೆ, ಮತ್ತು ಬೋತಾ ಸೂಚನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಚರ್ಚೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಎರುವುದರಿಂದ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದೊಂದು ಅಂಶದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಮಾತನಾಡುವುದಾದರೆ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಚರ್ಚಿಸಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿದರೆ ಉತ್ತಮ.

Change of Timing of the Assembly sitting for the next day.

The Hon'ble Sri K. CHENGALA RAYA REDDY (Leader of the House).—Before proceeding further Sir, may I suggest that tomorrow the Session of the Assembly may be held in the forenoon commencing at about 8 A. M.? It seems to be the general desire of the Hon'ble Members and I would like to submit the same for the consideration of the Chair.

Mr. SPEAKER (The Hon'ble Sri V. Venkatappa).—There is no objection to have the Session tomorrow at 8 A.M. Janab MAHMOOD SHARIF (Bangalore-Muslim).—I would like to suggest Sir, that every day it may be held in the mornings. It is summer now. I submit it would be very convenient and we can apply ourselves to our task with a cool mind.

The Hon'ble Sri K. CHENGALA RAYA REDDY.—We will consider the suggestion.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಕೆ. ಎರಣ್ಣಿಗೌಡರು (ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ನಾನು ಈಗ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡತಕ್ಕ 'ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ವಂದನಾ ಸೂಚನೆ' ಯು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿದೆ.—

"That an Address be presented to His Highness the Maharaja in the following terms:—

'May it please Your Highness,

'We the members of the Mysore Legislative Assembly assembled in this Session, beg leave to thank Your Highness for the Address delivered to the Assembly.'

ಈ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ನಾನು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡುತ್ತ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರು ಆಪ್ತ ಪಣಿ ಕೊಡಿಸಿರತಕ್ಕ ಭಾಷಣವು ಎಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕದಾಗಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟು ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅಷ್ಟು ಸಭೆಯವರ ಆಲೋಚನೆಗೆ ಅರ್ಹವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲೇ ನಾನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಈ ದಿವಸ, ಈ ಘಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿಷಯ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಳವಳಕ್ಕೊಳಗಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದೋ ಅದೇ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರೂ ಪ್ರಥಮತಃ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಇಂದಿನ ವಿಶ್ವದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಅನರ್ಥ ಪರಂಪರೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಉಂಟಾಗಿರತಕ್ಕ ಅನರ್ಥ ಪರಂಪರೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು ಆಹಾರಾಭಾವ ಮತ್ತು ಬಡ್ತಿಯ ಅಭಾವ. ಈ ಎರಡರಿಂದ ದೇಶದ ಜನರಿಗೆ ಉಂಟಾಗಿರತಕ್ಕ ತೊಂದರೆ, ಕಷ್ಟ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾನೀಗ ಮತ್ತೆ ಹೊಸದಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರೂ ಕೂಡ ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವಾಗಿಯೇ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಜನರು ಸಮ್ಮನೆ ಪೇಚಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಇದರ ಪರಿಹಾರ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ಒಂದೇ ಮಾರ್ಗವೆಂದರೆ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮಾತು ಬಹಳ ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದು. ಇದನ್ನು ದೇಶದ ಜನತೆ, ಸಭೆ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮನಗಾಣಬೇಕು. ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಆಪ್ತ ಪಣಿ ಕೊಡಿಸಿರುವ ಪ್ರಕಾರ ಈಗ ದೇಶದ ನಾನಾ ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿರತಕ್ಕ ನಾನಾ ಅಭಾವಗಳಿಗಿಲ್ಲಾ, ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಆರ್ಥಿಕ ಮುಗ್ಧತೆ ಮತ್ತು ನಾವು ನಿತ್ಯವೂ ಕೇಳುತ್ತಿರುವ ಯುದ್ಧಭಯ ಇವೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣಗಳಾಗಿವೆ. ಪ್ರಪಂಚದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ದೊಡ್ಡದು, ಚಿಕ್ಕದು ಎಂಬ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಯುದ್ಧ ಸನ್ನಾಹಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಇದರಿಂದ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ನಿತ್ಯ ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾದ ವಸ್ತುಗಳಾಗಿರತಕ್ಕ ಅನ್ನ ಮತ್ತು ಬಟ್ಟೆಗಳ ಅಭಾವ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಒಂದು ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರೂ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖರಾಗುವಂತೆ ಒಂದು ಆಂಶವನ್ನೇ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಧನ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಅವರವರೇ ಪ್ರಯತ್ನಪಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ಈ ಬಗ್ಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಾಧನಗಳನ್ನೂ ಒದಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಕರ್ತವ್ಯ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಸಹಾಯ ಪಡೆದು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖರಾಗತಕ್ಕದ್ದು ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇದನ್ನು ಅರಿತು ನಾವು ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಒಗ್ಗಟ್ಟಾಗಿ ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖರಾದರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟೊ ಬೇಗ ಕಲ್ಯಾಣ ಉಂಟಾಗುತ್ತ

(ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಕೆ. ವೀರಣ್ಣಗೌಡರು.)

ದೆಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಅಭಾವಗಳನ್ನು ಪಾರುಗಾಣಿಸಲು ಎರಡು ಪರಿಹಾರ ಮಾರ್ಗಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಆಪ್ತಕಿ ಮೊದಲನೆಯದು ಕೈಗಾರಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿ. ಈ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೆಂದು ಎರಡು ವಿಭಾಗಗಳಿವೆ. ಈ ಪೈಕಿ ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವುಗಳನ್ನು 15 ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತರುವಂತೆ ಒಂದು ಅಂದಾಜು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಸಹ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಂತೆಯೇ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಾದ ಗ್ರಾಮಕೈಗಾರಿಕೆ, ಗೃಹಕೈಗಾರಿಕೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ತರತಕ್ಕದ್ದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ಮತ್ತೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಗೃಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಜಪಾನ್ ಮಾದರಿಯ ಗೃಹಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಯಂತ್ರ ಸಾಧನವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ಬಳಕೆಗೆ ತರುವುದರ ಮೂಲಕ ಇಲ್ಲಿನ ನಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಲು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಯೋಜನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಸಹಕರಿಸಿ ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯ ರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದು ಜನತೆಗುಂಟಾಗಿರುವ ಅಭಾವವನ್ನು ನಿಗತಕ್ಕದ್ದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಇದರಂತೆಯೇ ನಾವು ಉತ್ಪನ್ನ ಹೆಚ್ಚಿಸತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ನಡೆಸದೆ ಇರುವ ಕಾರಣ ಈ ದಿವಸ ಅನೇಕ ಅಭಾವ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಜನರು ಈ ಸುಗ್ಗಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ತಳಮಗಳಿಗೊಳಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ನಾನು ಹಳೆಯಕಡೆ ಜನರೊಡನೆ ಒಡಾದ ನೋಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ ನನಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂದಿರುವ ಒಂದೆಂತವೆಂದರೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅನೇಕ ರೈತರು ಇಂದು ಆ ಕಸಬನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲು ಯಾವ ಹುರ-ಪು-ಹುಮ್ಮನ್ನುಗಳೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ, ನಿರಾಶಾಭಾವನೆ ಹೊಂದಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, -ಅದೂ ನ್ಯಾಯವಾಗಿಯೇ ಇರಬಹುದು. ಇತರ ಜನರು ಹೇಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು, ಏಷ್ಟು ಸೌಕರ್ಯ ಅನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅಷ್ಟು ಸೌಕರ್ಯ ಮತ್ತು ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ಈ ವ್ಯವಸಾಯದ ಬಾಬಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಹೊಂದುವುದು ಬಹಳ ದುರ್ಲಭವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಇದರಲ್ಲಿ ಏಷ್ವೇ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವೇ ಇಲ್ಲವೆಂಬ ಮನೋಭಾವನೆ ಆವರಿಗೆ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಈ ತೊಂದರೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಉದ್ಭವಿಸಿರುತ್ತವೆಂಬುದು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ವರ್ತಮಾನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿರುವಾಗ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವಂತೆ ದೇಶದ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಮಿತಿಮೀರಿ ಬರುತ್ತಿರುವುದು. ಇಲ್ಲಿಗೆ 10 ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ 73-74 ಲಕ್ಷವಿದ್ದು ಈಗ 90 ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಏರಿಹೋಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದ್ದು, ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಕಮ್ಮಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗೆ ಅನ್ನ ಬಚ್ಚಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ

ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದವರೆಲ್ಲರೂ ಈಗ ಬೇರೆ ಕಸಬುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲವೇ ಹುಮ್ಮಸ್ಸನ್ನೇ ಕಳೆದು ಕೊಂಡು ಕೈಕಟ್ಟಿಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ನ್ಯಾಯವಾದ ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಇಂದು ಈ ಅನ್ನದ ಅಭಾವ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಜನರು ಇನ್ನಾದರೂ ಸುಮ್ಮನೆ ಹೇಳಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಅವಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ಉತ್ಪನ್ನ ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ತನ್ನೊಲಕ ನಿರೀವರಿ ಬೆಳೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅವಕಾಶವನ್ನುಂಟುಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಜನರು ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಅಸಕ್ತಿ ವಹಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಅನೇಕ ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡ ನಿರೀವರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದು ಜಮೀನುಗಳು ಜಾಗೃತ ಆದಾದಾಗ ಅವುಗಳಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಅಗತ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 30 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಅರ್ಹವಾದ ಜಮೀನು ಪಾಳು ಬಿದ್ದಿದೆ. ಅದು ಸಾಗಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಆತಂಕವಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ನಿರೀವರಿ ಯೋಜನೆ ಜೊತೆಗೆ ಜಮೀನನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲಿಸುವಂತೆ ಸಿದ್ಧಮಾಡುವುದು ಒಂದು. ಮೇಡು ಆಗಿರುವ ಮತ್ತು ಕಾಡಾಗಿರುವ ಜಮೀನನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದು ಜನರ ಕೈಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಬರೀ ನೇಗಿಲಿನಿಂದ ಮಾಡಲ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಬುಲೆಡೋಜರ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಉಪಕರಣಗಳಿಂದ ಜಮೀನನ್ನು ಸಿದ್ಧಮಾಡಿ ಅನುಕೂಲಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಮೊದಲನೆಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಎರಡನೆಯದು, ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ವ್ಯವಸಾಯ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುವವರಿಗೆ ಬೇರೆ ಕಸಬಿಗಿಂತ ಯಾವ ವಿಧದಲ್ಲೂ ಅನುಕೂಲ ಕಡಮೆಯಾಗಿದ್ದಂತೆ ಏರ್ಪಡಿಸಬೇಕು. ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಕರ್ಷಣೀಯವಾದ ಕೆಲವು ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನುಂಟು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹಲವರು ಈ ದಿವಸ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮನೋಭಾವನೆ ಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಅನುಕೂಲ, ವಿಹಾರ ಮತ್ತು ವಸತಿಗೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸೌಕರ್ಯ ಮುಂತಾದುವನ್ನು ನೋಡಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ನಿಂತಮೇಲೆ ವಾಪಸ್ಸು ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಹೋಗಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ದಿನಕ್ಕಷ್ಟು, ವಾರಕ್ಕಷ್ಟು, ತಿಂಗಳಿಗಷ್ಟು ಎಂದು ಅನೇಕರಿಗೆ ಅನೇಕ ಬಗೆಯಾಗಿ ಹಣ ನಿಗದಿಯಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಅದೇ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಅಂಥ ಅನುಕೂಲವಿಲ್ಲ. ಅದು ಏನಿಷ್ಟು ಬೆಳೆಯಾದರೂ ಒಂದು ಬೆಳೆ ಆಗಬೇಕಾದರೆ ನಾವೈದು ತಿಂಗಳು ಕಾಯಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಹಣ ಬರುವುದು. ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಷಗಟ್ಟಿ ಕಾಯಬೇಕು. ಏರ್ಚಿಗೆ ಬೇಕಾದಾಗ ಕೂಡರೆ ಹಣ ಸಿಕ್ಕುವ ಅನುಕೂಲ ಕಡಿಮೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಯಾವ ವಿಧವಾದ ವಿಹಾರಕ್ಕೆ, ವಿಶ್ರಾಂತಿಗೆ ಮತ್ತು ವಿರಾಮಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಅನುಕೂಲ ಮತ್ತು ಸೌಕರ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಅಂಥ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಆಕರ್ಷಣೀಯವಾಗಿ ಮಾಡಿ, ನಿರೀವರಿ ಕಾಮಗಾರಿಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು ಅವಕಾಶಮಾಡಬಹುದು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯೇನೂ ಕಡಮೆಯಿಲ್ಲ. ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುವುದರಿಂದ

ಅವಾಯಿ ಮತ್ತು ಅನುಕೂಲ ಏನೂ ಕಡಮೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ವಿನೋಭಾವನೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಮೂಡುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗದೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಭಾವ ತರಿದೋರುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರು ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖರಾಗಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಮುಖ್ಯ ವಿಚಾರವು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಆಯುಷ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿರುವುದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ರುವ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ ಹಣ ಅಗತ್ಯ, ಎಷ್ಟು ಬರ್ಕುಮಾಡಬೇಕೋ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಣ ಒದಗಬೇಕು. ಅಥವಾ ಇರುವ ಹಣಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಕಾರ್ಯ ಕರಾಪಗಳನ್ನು ನಾವು ನಿರ್ಧರಿಸಬೇಕು. ಹಾಸಿಗೆ ಇದ್ದಷ್ಟು ಕಾಲು ಚಾಚಬೇಕೇ ಹೊರತು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಚಾಚಿದರೆ ನೆಕ್ಕೆ ಬೀಳುವುದು. ಕೈಗಾರಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿ ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಇತರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಹಣ ಬಹಳ ಅಗತ್ಯ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಈ ದಿವಸದ ಆಯುಷ್ಯದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅದಾಯಿ ಇಷ್ಟು ಎಂದು ನಿರ್ಧರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡುವ ಸನ್ನಿವೇಶವಿದೆ. ಇದನ್ನು ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ-ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಕೆಲವು ಇಲಾಖೆಗಳ ಆದಾಯವು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದೊಂದಿಗೆ ವಿಲೀನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇಷ್ಟು ಎಂದು ನಿರ್ಧರವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿಲೀನೀಕರಣದಿಂದ ಹಣಕಾಸಿನ ಕೆಲವು ಇಲಾಖೆಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ವರ್ಗಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಐದು ವರ್ಷದವರೆಗೆ ನಮಗೆ ಖೋರಾಬಿದ್ದಿರುವ ಆದಾಯವನ್ನು ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಆದಾಯ ಈ ದಿವಸ ಅಳತೆ ಕಡ್ಡಾಯವಿದ್ದ ಹಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಒಂದು ಭಾವನೆಯಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾದ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಕಾಮಗಾರಿಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಂಥ ಮುಂದು ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಚಾರ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಆದಾಯ ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಹೆಚ್ಚು ಆದಾಯ ಯಾರಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆೋ ಅವರ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ತೆರಿಗೆ ವಸೂಲಿ ಹಾಕಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅವರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ-ಒಂದುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅನೇಕ ಕಡೆ ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ ಅನೇಕರು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದರೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಯಾವ ತೆರಿಗೆ ಅಥವಾ ವರಮಾನ ಕೊಡದೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ದೂರು ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೇ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಆದಾಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೆಂಬ ನಂಬಿಕೆಯಿದೆ.

ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ಮುಖ್ಯ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರು ಅವರ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ವೊದಲನೆಯದು, ಸಂಸ್ಥಾನದ ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಮತ್ತು ಪೊಲೀಸ್ ಇಲಾಖೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ದಕ್ಷರಾದ ಕೆಲವರನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಇಲಾಖೆಗಳಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಚುನಾವಣೆ ಸಮಿತಿ ಬಂದಿದೆ. ಆ ಸಮಿತಿಯವರು ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರನ್ನು ಆರಿಸುವ

ಸಂಭವವಿದೆ. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೇರುವಾಗ ಅವರ ಹಕ್ಕು ಬಾಧ್ಯತೆಗಳಿಗೆ ರೋಪಬಾರದ ಹಾಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರು ಆಶ್ಚರ್ಯನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸಮಾಧಾನವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಆಶಯವನ್ನು ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಸರ್ಕಾರದವರು ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ಅದು ಮಿಲಿಟೇರಿಯವರ ವಿಚಾರ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ವರ್ಗಮಾಡಿವಾಗ ಕೆಲವರಲ್ಲಿರುವ ಯಾರನ್ನೂ ವಜಾಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಭರವಸೆಯುತ್ತು. ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಬರುವ ಸಂಬಳ ಅಥವಾ ನಿಕಟವಾದ ಬಡ್ತಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಭರವಸೆ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ವರ್ಗಾಯಿಸರಾಯಿತು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ನಡೆದ ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಈ ಭರವಸೆಯುತ್ತು. ಆದರೆ ಈಚೆಗೆ 15 ದಿನಗಳಿಂದ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಆದೇಶ ಹೊರಡಿಸಿ ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ಸೈನಿಕರು ಸೇರಿ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಜನರಿಗೆ ನೋಟೀಸ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಅನಾನ ಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಅನೇಕರು ಬಹಳ ಶೇರ್ಯದಿಂದ, ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಮತ್ತು ದೇಶಾಭಿಮಾನದಿಂದ ಹತ್ತಾರುವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಅಂಥವರನ್ನು ಈ ದಿವಸ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಬಹು ಸಂಸಾರದವರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಂಥ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಸೈನಿಕರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅವರನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲವರಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಎಲ್ಲಾ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿ ಕೆಲವರನ್ನು ನೌಕರಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಂಥವರಿಗೆ ಬೇರೆ ಕಡೆ ನೌಕರಿಯನ್ನೋ ಅಥವಾ ಕಸಬನ್ನೋ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಯೋಜನೆ ತಯಾರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಬರ್ಚನ ಒಂದುಭಾಗವನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದೇಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಲೋಚಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರ ಆಶಯ ನೆರವೇರಬೇಕು; ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಆ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಗೊಂಡರೂ ಈ ಸಭೆಯವರ ಮತ್ತು ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ಜನರ ಸಹಕಾರ ಮತ್ತು ಸಹಾನುಭೂತಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಂದುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ದಿನ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಸಾವಿರಾರು ವಂದಿ ನಿರ್ಗತಿಕರಾಗಿ ಉದ್ಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ ನಾಳೆ ಬಿದಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದಾದರೆ ಯಾರೂ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂಥ ಆ ಆನ್ಯಾಯವುಂಟಾಗದ ಹಾಗೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಅಧ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರ, ಈ ಸಭೆಯ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ವಹಾರಾಜರವರ ಭಾಷಣ
ಆಶಾದಾಯಕವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ನಮೆಲ್ಲರ ತೀವ್ರ
ಆಶೋತನೆಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿತವನ್ನುಂ
ಟುಮಾಲು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪತೊಂದ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ
ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದ ಅಂಶಗಳು ಅವರ ಭಾಷಣದಲ್ಲೆ ಅಡಕ

ವಾಗಿವೆ. ಇಂಥಾ ಭಾಷಣವನ್ನು ಶ್ರೀವತ್ಸಾಕಾರಾಜ ರವರು ಈ ಸಭೆಗೆ ದಯಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಈ ಸಭೆಯವರು ತಮ್ಮ ಕೃತಜ್ಞತಾಪೂರ್ವಕವಾದ ವಂದನೆಗಳನ್ನರ್ಪಿಸಬೇಕಾದುದು ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಸಭೆಯು ಮಂಡಿಲು. ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಸಭೆ ಏಕಕಂಠದಿಂದ ಅನುಮೋದಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ, ಅರಿತ ತಾವೆಲ್ಲರೂ ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತಿರುವ ಭಾವಿಸಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—Motion moved:—

"That an Address be presented to His Highness the Maharaja, in the following terms:—

'May it please your Highness,

"We, the members of the Mysore Legislative Assembly assembled in this Session beg leave to thank your Highness for the Address delivered to the Assembly."

* ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಾಧಯ್ಯಗೌಡರು (ಬೆಂಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆ).—ಶ್ರೀಮತಿ ವಾಹಾಜರವರು ಮಾಡಿದ ಅಮೋಘವಾದ ಭಾಷಣಕ್ಕೆ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಸಂಸ್ಕೃತ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನಾನು ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಇದರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರ ಶ್ರೀಮತಿ ವಾಹಾಜರವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದು, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನೇ ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ಏನೇ ಆಗದೇ ಇರಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ಮತ್ತು ದೇಶದ ಮುಂದೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆ ಎಂದರೆ ಅನ್ನ, ಬಟ್ಟೆ, ಅನ್ನ, ಬಟ್ಟೆ, ಸಕಲರಿಗೂ ಇದ್ದು, ಜನರು ಸಂತೃಪ್ತರಾಗಿ ದೂರ ಆಗ ಜನಗಳು ದಲೇ ಬೇರೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬಹುದು ಮತ್ತು ಇತರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಆರೋಚಿಸಬಹುದಾದುದೇ ಎನಿಸಿ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಇಲ್ಲದ್ದೇ ಇರಬೇಕು, ಮೈಕುಲು ಬಟ್ಟೆಗೆ ಅಭಾವವಿರಬೇಕು ಎನಿಸಿ ಬೇಡವೆನ್ನುತ್ತದೆ. ಈ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹಿಂದೆ ನಡೆದ ಯುದ್ಧದ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ಉಂಟಾಗಿ ಯುದ್ಧ ನಿಂತರೂ ಕೂಡ ಈ ಭಾವವನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮರವನ್ನು ಹುಳು ಕೊರೆದು ಬೊಳ್ಳು ಮಾಡುವ ಹಾಗೆ ಜನಗಳನ್ನು ಬೊಳ್ಳು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಈ ಒಂದು ಅನ್ನ, ಬಟ್ಟೆಯ ಅಭಾವದಿಂದ ಜನಗಳು ಯಾವ ರೀತಿ ಆಶಾಯಕವಾಗಿರಬೇಕೋ ಅಥವಾ ಜನಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ಒಂದು ಲವಲವಿಕೆ ಇರಬೇಕೋ ಅಥವಾ ಏನು ಒಂದು ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಎದ್ದು ಕಾಣಬೇಕೋ, ಅದ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧ ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲದ ಹಿಂದೆ ಕಳೆದು ಹೋದರೂ ಕೂಡ ಮಳೆ ನಿಂತರೂ ಮರದ ಹಸೆ ನಿಲ್ಲುವಾಗ, ಯುದ್ಧ ನಿಂತರೂ ಯುದ್ಧದ ಪರಿಣಾಮ ನಿಲ್ಲದೆ, ಅದರ ಫಲ ತಾಂತ್ರಿಕವೆನಿಸಿದೆಯೋ ಅದು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಜನಮುಖದಾಯವನ್ನು ತೊಂದರೆಗೆ ಈಡುಮಾಡುತ್ತಾ, ಇದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳು ಅನೇಕವಾಗಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಎತ್ತಿಲ್ಲೂ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ, ಕಡಿಮೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಈ ಅಭಾವ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿರುವುದೇನೋ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವೇದ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಅದರಿಂದ ಈ ಆಹಾರವ ಅಭಾವವೆಂದ ದೇಶದಮುಂದೆ ಉದ್ಭವಿಸುವ ಈ ಕಠಿಣ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರತಕ್ಕ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಮೊಟಕುಮಾಡುವ

ಪುರಸ್ಕೃತ, ಕಷ್ಟ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯಗೋಲು ಹಾಕುವುದು ಅವಶ್ಯಕವೆಂಬುದನ್ನು ಈಚೀಚಿಗೆ ಭರಮುಡದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಂತಗಳೂ ಯೋಚಿಸಬೇಕೆಂದು. ಈಗ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಒಂಡಿತ ನೆಹ್ರೂ ರವರು ಕೂಡ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಿ ದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುವುದಕ್ಕೆ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ದೇಶಕ್ಕೆ ಕ್ಷೇಣ, ಕ್ಷೇಣಗತಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಮೇಲೆ ಎನಿಸಿದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅನ್ನವು ಹೇಳುವುದು, ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದಕ್ಕೆ ನೂಲಿನಿಂದ ಮಾಮುಡುಮಾಡುತ್ತದೆ ಮೇಲೆ, ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾನೂನಿನಿಂದ ಇದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂದು. ಜನಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತೇವಳಿಕೆಗಾಗಿ, ಉತ್ಪತ್ತಿ, ಕಮ್ಮಿಯಾಗಿರಬೇಕು ಅದರ ರೀತಿಯಿಂದ ತಾವು ತಾವೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅನುಮಾನವಿರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು, ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು ಜನರ ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕನ್ನು ಮೊಟಕುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ ಜನರು ತಮ್ಮ ಪೀಳಿಗೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ತಮ್ಮ ಒಂದು ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕೆಂಬ ಹೇಳಬಹುದು, ಇದಕ್ಕೆ ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ; ಹೀಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿನ ಜನರಲ್ಲಿಯೂ ಜನಮುಖವಾಗಿ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ, ಬಟ್ಟೆಗೆ ಮುಂತಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಸೌಕರ್ಯಗಳೂ ಸುಸೂತ್ರವಾದ ದಾರಿಯಾಗಲೇಬೇಕು ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹತ್ತೊಂಬತ್ತೈಯನ್ನು ತರುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಹಕ್ಕಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಿದ ದ್ವಾರೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ವಿಧಾನವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು, ಅದಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದ ಪರಿಣತರ ಸಲಹೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರವು ಉಳಿದು ಗಿಡೆಯೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹಾಲಿನ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಸುಮಾರು 50 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಏನು ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆಯಿತ್ತೋ ಅದಕ್ಕೆ ದ್ವಿಗುಣದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ತ್ರಿಗುಣವಾಗಿಯೂ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಅದೇಮೇಲೆ ಇದರಿಂದ ಆಗತಕ್ಕ ಪರಿಣಾಮವೇನೆಂಬುದನ್ನೂ ನಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿರಬೇಕು. ಈಗ ತಾನೆ ಶ್ರೀವತ್ಸಾಕಾರಾಜರವರು ಅಪ್ಪಣೆಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪ್ರಜಾ ಗಣತಿಯ ಅಂಕ ಅಂಶಗಳು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆ ಯೇನೆಂದರೆ ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವುದು. ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾದ ವಿಷಯ ಅವಶ್ಯಕವೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಶ್ರೀವತ್ಸಾಕಾರಾಜರವರು ಜನಗಣತಿಯ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅಹಾರಾಭಾವ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಒಮ್ಮೇಲೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ದೂರ ನೋಡುವುದಕ್ಕೂ ಇದೇ.

Mushir-ul Mulk J. MOHAMED IMAM (Chhaldrug cum Tumkur—uslim).—Sir, I want to bring to your notice one thing. All the Hon'ble Ministers,

(JANAB J. MOHAMED IMAM.)

except the Hon'ble Chief Minister are absent. I request the Hon'ble Chief Minister that for the satisfaction of the members of this House at least, the concerned Minister may be asked to be present.

Sri M. N. JOIS (Mysore District—General).—Who is the concerned Minister for population, Sir? (Laughter).

Janab J. MOHAMED IMAM.—All the Ministers. (Laughter).

The Hon'ble Sri K. CHENGALARA-
RAYA REDDY (Leader of the House).—
I am here on behalf of all my colleagues. This point was raised last time also. I assured then that all the points raised by the Hon'ble Members here will go to the notice of the other Hon'ble Ministers, whether they are here or not. It would not be feasible for all the Hon'ble Ministers to be present all the while.

Janab J. MOHAMED IMAM.—We find that the Ministerial seats will be vacant. If at least 50 per cent of them were to be here, it will give us some enthusiasm and stimulate us. They are at liberty to be present or not. Let two Hon'ble Ministers be absent by turns, we have no objection.

The Hon'ble Sri K. CHENGALARA-
REDDY.—The Hon'ble Member forgets that he more than often absents himself from this House. (Laughter).

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಮಾವಯ್ಯಗೌಡರು.—ಸ್ವಾಮಿ, ಈಗ ಹತ್ತಿರವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕಂಥ ಜಮೀನಿನ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟಿತ್ತು, ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆ ಬೆಳೆದ ಹಾಗೆಯೇ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ ಕೂಡ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು ಬಹಳ ನಿರಾಶಾಜನಕವಾಗಿವೆ. ಜನ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಯ ದಾಮಾಪಾ ಪ್ರಕಾರ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ ಕೂಡ ಬಂದಕ್ಕೆ 3 ರಷ್ಟು ಬೆಳೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ 1½ ಯಷ್ಟು ಕೂಡ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿಲ್ಲ, ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಎಷ್ಟು ದವಸವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅಷ್ಟಾದರೂ ನಾವಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಚೈತನ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿದ್ದೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಮಾತ್ರ ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿದರೆ, ಎಲ್ಲಾ ಜನರಿಗೂ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಆಹಾರ, ಹಾಲು, ಮೊಸರು ದೊರಕದೆ ನಮ್ಮ ಜನಾಂಗವೇ ಕ್ಷೀಣಗತಿಗೆ ಬಂದು ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರು ತುಂಬೆ ಗಿಡಕ್ಕೆ ಏಣಿ ಹಾಕುವ ಕಾಲ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂಥ ಕಾಲ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ

ಸರ್ಕಾರದವರೇನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುವುದು, ಇದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೂ ಇಷ್ಟು ಹೇಳಬಹುದು : ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ತನ್ನ ವಕ್ಕಳನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿ ಆಹಾರ ಕೊಟ್ಟು ಸಾ, ಎದ್ದುಭ್ರಾಸ ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದವನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಜನಗಳು ತಮ್ಮ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಹೇಯವಾದ ಕೆಲಸವೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರುವಂತೆ ಮಾಡುವುದರ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸರ್ಕಾರದವರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು (ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆ).—ಅಂದರೆ ಮಕ್ಕಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಮೇಲೂ ಒಂದು ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಹಾಕಬೇಕೇ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಮಾವಯ್ಯಗೌಡರು.—ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಮ್ಮ ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪ್ರವೀಣರು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಈ ಸಭೆಯ ಯಾವೊಬ್ಬ ಸದಸ್ಯನಾಗಲಿ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಅಷ್ಟಾಗಿ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—Will the youngsters accept your proposal?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಮಾವಯ್ಯಗೌಡರು.—ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನಕೆ ಬೇಕಾದ ಆಹಾರ, ಬಟ್ಟೆ ವಿಚಾರವನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಸಕಲ ಪ್ರಜೆಗಳೂ ಕೂಡ ಸಹಕರಿಸಿ ಸಾಕಸಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದೇ ಎನಿಸಿ, ಬರೀ ನಾರ್ಕಾರು ಜನಗಳಿಂದಲಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಬರೀ ಮಾತನಾಡುವುದರಿಂದಲಾಗಲಿ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರು ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಆ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಇದನ್ನು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈಗತಾನೆ ಶ್ರೀ ವೀರಣ್ಣಗೌಡರು ಹೇಳಿದರು, ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವ ಜನಾಂಗದವರಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಅನಾದರಣೆ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಈ ಅನಾದರಣೆಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಅಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಸರಿಪಡಿಸದೆ ಹೋದರೆ, ಈ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಆಜ್ಞೆಗಳು ಎಂದಿಗೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ, ದೇಶವೂ ಉತ್ಪಾದಿಸ್ವಿತಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಕಡೆ ಹತ್ತೊಂಟಿ ಆಜ್ಞೆಗಳ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮ, ಇನ್ನೊಂದು, ಕಡೆ ಕಾಳಸಂತೆ ದುರ್ವ್ಯಾಪಾರ, ಲಂಚ ಕೋರತನ ಇವೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಕೊಂಡು ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಷ್ಟು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೂ ಜನರ ನೈತಿಕಮಟ್ಟ ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ಇಳಿದುಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕ್ಷೋಭೆ ತಲೆದೋರುತ್ತಿದೆ.

ಏತಕ್ಕೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಅನಾದರಣೆ ಹುಟ್ಟಿದೆ, ಏಕೆ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ, ಏಕೆ ರೈತರಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದಕ ಮತ್ತು ಲವಲವಿಕೆ ಇಲ್ಲ, ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂಬ ದೃಢವಾದ ಮನೋಭಾವ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ಬುದ್ಧಿ ರೈತರಿಗೆ ಏತಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಕಂಡುಹಿಡಿದು ತಕ್ಕ ಪರಿಹಾರೋಪಾಯವನ್ನು ಕಂಡು

ಹಿಡಿಯುವುದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ಮತ್ತು ಇದು ನಮ್ಮ ಮೇಲಿರುವ ವಹತ್ತರವಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ನನಗೆ ಅನಿಸುವುದು, ಹತ್ತೊಳು ಆಜ್ಞೆಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾರಣ. ವತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲೊತ್ತಕ್ಕೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ವರ್ತನೆಯೂ ಒಂದು ಕಾರಣ. ಇವರಿಗೆ ರೈತರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾದ ಸಹಾನುಭೂತಿ, ಸ್ನೇಹ, ಸೌಹಾರ್ದ, ಹುರುಪು, ಇವುಗಳು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಪ್ರಜಾಸರ್ಕಾರ ಬಂದ ಮೇಲೂ ಕೂಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತಾವು ಬೇರೆ, ಕಂದಾಯ ಕಾಳಿಗೆ ಕೂಡ ತಕ್ಕ ರೈತರೇ ಬೇರೆ ಎನ್ನುವ ಮನೋಭಾವ ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆಂದು ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಗೆ ಪ್ರಜೆಗಳ ಪರವಾಗಿ, ಪ್ರಜೆಗಳ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಅನೇಕ ಸಾಹಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಲ್ಲಾ ಹಾಗೆಯೇ ಅವರ ಕೈಗಳಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಸೇವಾ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಜನರಲ್ಲಿ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ವರ್ತಿಸಿದರೆ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಅನಾಧರಣೆ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಈ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ತಾವು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಡೋಣ, ಕಾಳಸಂತೆಯಲ್ಲೇ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಂಪಾದನೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಲ್ಲಾ ಹಾಗೆಯೇ ನಾವೂ ಮಾತೋಣ, ರೈತರು ಇರುವುದು ನಮ್ಮ ಸಂಪಾದನೆಗಾಗಿ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಅವರ ಮೇಲೆ ಚರಾಯಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಆ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೋ ಅಲ್ಲೆಯವರೆಗೂ ಜನರಲ್ಲಿ ಈ ಅನಾಧರಣೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹತ್ತೊಳು ಆಜ್ಞೆಗಳ ದೇಶದಿಂದ ಕೆಳದರ್ಜೆ ನೌಕರರು ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಕಠಿಣವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೋ ಅಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ರೈತರ ನೈತಿಕ ವಜ್ಜು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಏನೇ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೂ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಳದರ್ಜೆಯ ನೌಕರರು ಈಗಲೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ರೈತರನ್ನು ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ತೀನಾಯವಾಗಿ ನೋಡತಕ್ಕ ವ.ನೋಭಾವವನ್ನು ವಲಂಭಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕಂದಾಯ ಕಾಳಿಗೆ ವಸೂಲಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ದವಸ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ವಸೂಲಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರೈತರು ಏನಾದರೂ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಒರಹಾರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೌಕರರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸೌಜನ್ಯವಿರಬೇಕೋ, ಅದರಲ್ಲಿ ಯೂ ಪ್ರಜಾಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸೇವಾ ಮನೋಭಾವವಿರಬೇಕೋ ಅದು ಅವರಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸದೇ ಹೋದರೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಮ್ಮ ರೈತರಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಭಾವನೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ! ಈಗಲೂ ಕೂಡ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಿಂದ ರೈತರಿಂದ ಅರ್ಜಿಗಳು ಬರುತ್ತಿವೆ. ಈ ಹೊತ್ತು ನನಗೆ ಒಂದು ಅರ್ಜಿ ಬಂದಿದೆ. ವಸೂಲಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬಹಳ ಕಠಿಣವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ, ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ರೈತರು ತಾವು ಏಕೆ ದವಸ ಬೆಳೆಯಬೇಕು, ಹೊಗೆ ಸೊಪ್ಪು ಮುಂತಾದ ರಾಧಾಯಕ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆದುಕೊಂಡು ಏಕೆ ಬೀವನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಎಂಬ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ತಳೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅನೇಕ ಮಾರ್ಯಾದಸ್ಥರಾದ ರೈತರ ಮನೆಗಳಿಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲರತಕ್ಕ ದವಸವನ್ನು ಹೊರಗೆ ತಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅವಮಾನವಾಗಿ ಈ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಜನರಲ್ಲಿ ಏನು ಮನೋಭಾವ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಭಿಕರು ಯೋಚನೆ

ಮಾಡಬೇಕು. ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ನ್ಯಾಯವಾಗಿರಬಹುದು. ಏನೂ ಆರಿಯದ, ಯಾವ ವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡದೇ ಯಿರುವ ಒಬ್ಬ ರೈತ, ನ್ಯಾಯಪರನಾದ ಮತ್ತು ಧರ್ಮಿಷ್ಠನಾದ ಒಬ್ಬ ರೈತನಿದ್ದು ಅವನು ತನಗೆ ಏನೂ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೆಂದು ರವೆನಿಸ್ಸು ಇಣ್ಣೆ ಕೈರು ಏಥವಾ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ಅವನ ಮೇಲಿನ ದೈವದಿಂದ ಪೇಲೇ ಸರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಅವನ ಮನೆಗೆ ನುಗ್ಗಿಸಿ ಒಪ್ಪಿ ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಅವಮಾನ, ತೊಂದರೆಯಾಗಿ ಅವನು ಜನರ ಮುಂದೆ ಎಷ್ಟು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಅವನೇ ಅಲ್ಲದೆ ನೆರೆ ಹೊರೆಯವರು ಕೂಡ ನಾವು ಏಕೆ ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟು ಬೆಳೆಯುವುದು, ನಮಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬಾಕಿ ಜಮೀನನ್ನು ಮಳುಬಿಟ್ಟರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ರಾಧಾಯಕವಾದ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯೋಣ ಒಂದು ವೇಳೆ ನಮ್ಮ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಸಾಲದಿದ್ದರೆ ಕಾಳಸಂತೆಯಲ್ಲಾದರೂ ಕೊಂಡುತಿನೋಣ ಎಂಬ ಮನೋಭಾವ ಬರುತ್ತದೆ.

ಹಳ್ಳಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಟೆಲುಗಳಿರುವುದು ಬೇಡ, ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದ್ದರೆ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಇರಲಿ ಎಂದು ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಆಗ ಒಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೋಟೆಲುಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಆಜ್ಞೆ ಜಾರಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ನೋಡಿದರೂ ಕೂಡ ಹಳ್ಳಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಟೆಲುಗಳಾಗಿವೆ. ಹಳ್ಳರು ರೈತರು ಹೋಟೆಲಿನ ಕಾಫಿ ದೋಸೆ ತಿನ್ನುವುದನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೆಳಗುತ್ತಲೇ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಅಭ್ಯಾಸ ತಪ್ಪಿ ಹೋಟೆಲುಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಬಂದಿರುವುದೂ ಇಂತಹ ಆಹಾರ ಬೆಳೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಕಷ್ಟಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಯೂ ಮೂರು, ನಾಲ್ಕು, ಐದು ಹೋಟೆಲುಗಳಾಗಿವೆ. ಮೊದಲು ಹೆಂಡದ ಅಂಗಡಿಗಳಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಈಗ ಕಾಫಿ ಕ್ಲಬ್ಬುಗಳಿವೆ. ಇದರಿಂದ ರೈತರು ದಿನಕ್ಕೆ ಮೂರು ಸಾರಿ ನಾಲ್ಕು ಸಾರಿ ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯುವುದು, ಇನ್ನೀವೆ' ಅದುವುದು ಇದು ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿ ಕಷ್ಟತಂದಿದೆ ದವಸ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಹೋಟೆಲುಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದಕಾರಣ ದಯೆಯಿಟ್ಟು ಹಳ್ಳಗಳ ಕಡೆ ಹೋಟೆಲುಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಶ್ರೀ ವೀರಣ್ಣಗೌಡರು ಅಪ್ಪಣೆಕೊಡಿಸಿದರು. ನಮ್ಮ ರೈತ ಈ ದಿವಸ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದರೆ ಸುಖವಾಗಿರುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಏಕೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ಆಹಾರಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಕಾಫಿ ಕ್ಲಬ್ಬುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದರೂ ದಿನಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕು ಸಾರಿ ತಿಂಡಿ, ಕಾಫಿ, ಆನೆ, ಕೈಗೆ ಸಂಬಳ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಈ ಸೌಕರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ರೇಷನ್ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಅನೇಕ ತೊಂದರೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸೌಕರ್ಯಗಳಿವೆ ಮನುಷ್ಯಕವಾದ ಸೌಕರ್ಯಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ, ಹಳ್ಳಗಳಲ್ಲಿ ಇವುಗಳೆಂದೂ ಇಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಹೊಟ್ಟೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ನಿಮ್ಮ ಮಂದಿರಗಳ ಮುಂದೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಕಂಪೇಗೌಡ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ, ಜನ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವುದು, ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣಗಳ ವಿಚಾರ ಈಗ ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಗಳ ಜನರಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣಗಳಿಗೆ ಬಂದರೆ ಸುಖವಾಗಿರಲಿ

ವೆಂದು ನಾವು ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಒತ್ತಾಸುತ್ತಿದ್ದೆವೆ. ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನರು ಗುಡ್ಡಗುಡಿಸಿಲುಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಪೊನ್ನೆ ತಾನೇ ಕಾಣಿಕಾಹಳ್ಳಿಯ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲ ಬಂದು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಬಿದ್ದು ಉರಲಾ ಸುಟ್ಟುಹೋಗಿದೆ, ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರೆಲ್ಲಾ ಇಂದು ಬೀದಿಯ ಭಾರಿಗಳಾಗಿ ತಿರುಗುತ್ತ, ಯಾರೋ ತಂದುಕೊಡುವ ಅಹಾರವನ್ನು ತಿಂದು, ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕಾರಣ ನಾವು ಈ ವರ್ಷದ ಆಯ ವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ಬಾಬುಗಳಿಗೂ ಸರಿಯಾದ ನಿಗಾ ಕೊಟ್ಟು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬರತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಇದನ್ನೇ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರೂ ಕೂಡ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರಿಯುವೆವೆಂಬ ಮಾತಿ ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಅದ್ದೇ ಬಿತ್ತರಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನೋ ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಇತರ ವಿಚಾರಗಳಾದರೂ ಅಷ್ಟು ಬಿತ್ತರಿ ಹೇಳದೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ವಿಚಾರಗಳ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹಾಗೆ ಬಿತ್ತರಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಈ ಸಭೆಗೆ ಅಷ್ಟೇ ಕೊಡಿಸಿರತಕ್ಕ ಭಾಷಣವು ಅಷ್ಟು ಅಮೋಘವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಾವು ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಪೂರೈಸಿ ತೆಗೆ.

*Janab SYED ABDUR RAHMAN (Chikmagalur cum Shimoga—Muslim).—

It is a matter of great pleasure and pride to welcome the Motion of Thanks moved by my Hon'ble friend Sri H. K. Veeranna Gowda, thanking His Highness the Maharaja of Mysore for the Address he has been pleased to deliver to this august Assembly yesterday. I associate myself with my Hon'ble friend Sri H. K. Veeranna Gowda in tendering my respectful thanks to His Highness the Maharaja for his able, instructive and illuminating Address which he has delivered. His Highness the Maharaja of Mysore has expressed a wish that in the months to come, with the efforts that his Government have been making to improve matters, ultimately happiness and prosperity will dawn not only on the people of Mysore but also on the people of India as well. He has also told us that his Government have been making every effort in this direction and have not spared any endeavour to see that their efforts are successful in every sphere of activity. Public memory is short. We know that when this Ministry assumed charge of office two years and a half ago they had to face several problems; they were confronted with various problems that were rocking and swaying the whole of this country including

Mysore. But they faced, let it be said to their credit, all those difficulties, constitutional and political with great courage and determination. When we are thinking of making a constitution for Mysore and ultimately it was decided by the Indian Parliament that Mysore would be an integral part of India and that so far as constitution-making for Mysore is concerned, Mysore has to line up with the various other Provinces in India, in that connection I remember the speech made by the Hon'ble President of the Mysore Constituent Assembly, Sri T. Subramanya, paying glowing tributes to these Ministers with regard to the efforts they made and with regard to the efforts made by other members who were representing Mysore in the Parliament. When Mysore was faced with many problems, had it not been for the determination and zeal of all those legislators then, had it not been for their indefatigable nature, things would not have been so very rosy now. I am one of those who really appreciate, and who has always appreciated the great efforts the Ministry have made. They have brought honour to the State of Mysore for the way in which they dealt with various matters. They have dealt with them so courageously that even Sardar Patel and Pandit Nehru have spoken very highly of Mysore. When His Highness the Maharaja of Mysore referred to the food problem and to the cloth scarcity, I think, His Highness the Maharaja was making a general statement. This is a problem with which not only Mysore but the whole of India and the whole world is confronted. My Hon'ble friend Sri Madiah Gowda referred to the working of the Grow More Food Campaign. Some of the defects he pointed out are no doubt true. They will certainly have to be rectified, if we have to be helpful to our raiyats to grow more food for our country. I certainly agree with him. But I do not agree with him where he makes certain allegations that the Ministers are there as self-seekers and that they are making use of their

(JANAB SYED ABDUR RAHMAN.)

authority for their own selfish purposes.

Hon'ble MEMBERS.—No, he has not said so.

Janab SYED ABDUR RAHMAN.—If he has not said so, I have got nothing to say. If what I understood is correct, then such a sweeping allegation is uncalled for.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು.—ನಾನು ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಲ್ಲ.

Janab SYED ABDUR RAHMAN.—Sir, with regard to the food problem and with regard to the cloth problem in our State, those problems pertain to the whole of India and ways and means to get over have certainly to be devised. As His Highness the Maharaja put it, the Indo-Pakistan Trade agreement will certainly be a blessing in disguise. Let us hope that it will bring a certain amount of relief to the people at least in the direction of food. Let us hope for the best.

Sir, His Highness the Maharaja of Mysore has been pleased to refer to the question of the military personnel of Mysore. With regard to that, I should like to make one or two observations and I hope that the Government of Mysore will give their careful and sympathetic consideration. My friend Hon'ble Sri Veeranna Gowda pointed out that the 2,000 Officers and men of our military who have now been retrenched, have lost their posts. It is a matter of very great concern for the people of Mysore as to why our Officers whose services were recognised and some of whom were sent out of Mysore in connection with the defence of this country and acquitted themselves so admirably, should be found unfit later on by the very officers who had appreciated them? That is a matter which requires very careful consideration. The Hon'ble Chief Minister after he returned from Delhi issued a statement that he discussed this matter with the Minister in charge of this particular subject in Delhi and that assurances had then given to him in this behalf, that they would consider their cases, that nothing would be done hurriedly and that they

would be adequately compensated. We do not know what the actual facts are but we feel very much for our fellow countrymen who at this stage have nothing to fall back upon. That is a matter which certainly requires very deep and serious consideration. His Highness has graciously put it that the Government of India have been thinking of reducing the defence cost and as a consequence of that they have to reduce the military. That is a thing which has to be carefully considered. When we know that the whole world is in the brink of war and is face to face with war clouds, why should our defence forces be reduced? It is possible that these very men thrown out now might be required for rendering services to the country once again later. We know it for certain that the Government of Pakistan have been spending the highest revenue, that is about 75 crores of rupees for their defence. Why not our country spend the greatest possible amount to see that our defence position is strongest? It may not be competing with others. But when I find that our own people are not in the defence forces and when they have been so mercifully driven out, my heart goes out to them. This is a time when they have to strengthen their own defence forces. As a result of that, those who might have been thrown out to-day might have to be taken back again. There is a very strong case on behalf of this personnel which has been thrown out to-day and Government should see that justice is done to them.

With regard to the Indian Administrative Service and the Indian Police Service, there is to-day a Commission screening for the purpose of taking some of our officers from the State of Mysore. The officers of the State of Mysore, especially the Civil Service men, have acquitted themselves admirably. They have an excellent record of past service. They are now being screened and the Hon'ble Sri T. Mariappa and Sri H. B. Gundappa Gowda are there to help the Commission in respect of these Civil Service men who are being screened. All that I

wish to say in this connection is that the interests of our Civil Service officers are safe in the hands of our Government, as it has been already said by His Highness the Maharaja. Our Government will see that their interests are safeguarded. We do not know how our Civil Service officers have fared in their interviews and what has been the result of the interviews? Probably, it will take some time for this Hon'ble House to get those details. But I am sure that the Hon'ble Chief Minister who is very much interested in the Civil Service of Mysore will see that our best officers are given the best places in the Indian Administrative and the Indian Police Services.

After making these remarks I wish to say one thing more with regard to the policies that are being followed by our Government.

Very well laid-down policies are there. So far as they are concerned we have nothing to find fault with the Government. But how those policies are being pursued and what our Government have been doing to see that they succeed in implementing them are matters for us to judge and form our opinion on His Highness in his Address says :

".....the financial position of the State is intrinsically sound....."

It is a silver lining in the cloud.

Janab J. MOHAMED IMAM.—That depends upon the Budget disclosure.

Janab SYED ABDUR RAHMAN.—

Yes, that depends upon the Budget and the introductory speech of the Hon'ble Finance Minister that is going to be made and we would see how far that is correct. Let us hope that our financial position is really intrinsically sound. If that is so, it gives a lot of encouragement and enthusiasm. It places us on a sound and substantial footing. We could then think of more constructive proposals and also think of devising ways and means of making our people happy.

The agricultural wealth and the food condition in the State are not very satisfactory. But as I have said, in the very beginning it is not a problem that concerns only Mysore. We have

to depend upon the Government of India for some of our supplies. Some of the members of the Legislature and also some in the Central Food Council advocated doing away with controls. That would be blowing hot and cold in one breath; if in one breath we say 'do away with controls' and in another breath say "we want more imports and supplies from outside", that would not be correct. Supposing we do away with controls; then simultaneously we have to accept the position that we need not press for supplies from outside. But the Government of India and the whole country feel that there is need for imports from outside. That is the statement of the Hon'ble Food Minister of the Government of India. Janab Mohamed Imam has asked in one of his questions "how much more have the Government of Mysore been able to grow after the Grow More Food scheme was launched?" It will enlighten the Hon'ble Members of the Legislature to a very great extent if Government say what has been done so far as meeting the situation is concerned. So far as I could gather from the figures that are available and from what transpired in the Central Food Council and from the various circulars that have been sent from time to time, the food situation is not so bad.

With these observations and remarks, with regard to the Indian Administrative Service, the Indian Police Service and our military personnel with regard to which the Government of Mysore will do everything that lies in their power, I welcome the motion moved by my Hon'ble friend Sri Veeranna Gowda.

Sri M. GOVINDA REDDY (Chitaldrug District—General).—Mr. Speaker, Sir; it is with great pleasure that I accord my support to the motion which is before the House. The most striking feature in the Address of His Highness the Maharaja that displays practical statesmanship, bold statesmanship, is with regard to the present situation in the world that His Highness has referred to. A few relevant sentences

(SRI M. GOVINDA REDDY.)

which I would like to read in His Highness Address are these :—

"With almost every country in the world making preparations for war, there seems to be at the moment, little or no possibility of a fall in prices in the conceivable future. The uncertainties of the international situation are usually having their reactions on our national economy and generally speaking, world conditions are still too disturbed to allow of any improvement in our own case."

And so on. The Address refers to the difficulty with regard to food and cloth in the country and how we cannot be self-complacent in these days. It is a very bold acknowledgment on the part of a Government, on the part of the Head of a State, to depict stark naked truth in these terms. Governments usually are self-complacent and over-complacent. I had an impression that our Government were very self-complacent. An acknowledgment of the serious situation which they have to face, which the country has to face, gives hope that they will adjust their future policy, their finances, to meet the situation on hand. That again, I repeat, is a bold and practical statesmanship. I congratulate the Government for giving an opportunity for His Highness for making a reference to this:

The next point which I would like to address myself is about the discharged military personnel. It is this subject that has given rise to serious misgivings in the whole of Mysore. If we view the situation, the background under which we transferred our military forces to the Government of India in relation to the later developments, we may say that the Government of India have violated their plighted word, that they have neglected to fulfil their obligations under the agreement. I am going to substantiate by just narrating the background under which we transferred these forces. There was an arrangement entered into between the Government of India and the Government of Mysore with regard to the integration of these forces and that arrangement was later on incorporated in an agreement—that Federal Financial Agreement. Under that Federal Financial Agreement, it was agreed that these

State Forces should be transferred to the Government of India and our Government took care to guarantee their interests. The permanent staff wholly or substantially engaged and connected with federal subjects in States—Defence was a federal subject on the prescribed date should be taken over by the Centre in proper grades and upon terms not less advantageous to the services of the State. And it was also agreed to that these forces must be absorbed. This agreement was entered into after deliberating all the aspects of the situation. It cannot be said that either the Government of Mysore or the Government of India overlooked even the most minute point with regard to the situation, because the Government of Mysore have taken care to see that the officers that are going to be integrated are going to enjoy the same position and the same advantageous terms as the officers of the same level in the Indian units and have also taken care to see on the part of the Government of India that from the date prescribed there should be no promotions, no advancements and no concessions to be extended.

All this has been done Sir. Let us examine the present development that has taken place. Well, Sir, as has been pointed out by the Mover of this motion and other Hon'ble speakers, over two thousand are already released. There were 49 officers in the Mysore State Forces of whom there were Lieutenants, Brigadiers, Majors and Captains. They were all commanding officers. Of these 49 officers, 22 have been rejected. When the Federal Financial Agreement was entered into there was no question of selection of these officers. The whole units were to be transferred to the India Government and the India Government undertook to absorb them. Later, after the agreement was concluded and after these units were transferred to the India Government, these developments have taken place.

Well, Sir, the Hon'ble Leader of this House, the Hon'ble Chief Minister, while giving a farewell address to these forces that were to be integrated, said with great feelings "I am just feeling

like this. I am just in a position of a mother who is sending her daughter to her husband's house. It is natural that she should shed a tear or two when she sends her daughter to her husband's house. But it is not a tear of sorrow but of joy. I am sending you to a brighter future, to a wider field where you will be able to play a fuller part." These hopes were given and they were assured. Now we find that without consulting the Government of Mysore, without even observing the ordinary courtesy, these 22 officers have been rejected. Even the other 27 officers are taken on a Commission of short service wherein they are placed under handicaps. The guarantee that is given in the Agreement that they would be taken giving the same advantage as is given to the Indian Officers is not observed in their case and I would come to it later on.

Well, there were 130 Junior Commissioned Officers. Actually 45 of them have been retained on the same level and under disadvantageous terms and 85 people have been rejected. Out of 1,952 men, 1,500 have been released and 452 have been taken over and even they will have to go from 1st of April. The civil staff connected with these units also will have to go. They have served the Government of Mysore loyally, and have served the Government of India loyally and received wholesome praise by the Commander-in-Chief General Cariapa himself for their meritorious services in Hyderabad, Kashmir and elsewhere. Well, these officers to-day find themselves in the streets getting a pittance from the India Government.

Sri M. V. KRISHNAPPA (Kolar District—General).—They would all become Communists.

Sri M. GOVINDA REDDY.—Well, what my friend says by interruption is true. In Rajasthan those disturbed persons have taken to arms and have joined the jamindar reactionaries to harass people. In Cochin and Travancore they have gone to Court of Law. But I must say to the credit of the Mysore Forces that these officers have behaved very decently with great restraint and still hope that decency

would prevail on both the Governments and justice would be done to them. They say, "if the Government of India follow as a matter of general retrenchment and if they discharge us on that basis, we have the same patriotism as the Prime Minister of India, and we go without any grumbling." But that is not the ground. We are sent out not because there is retrenchment but because we are thought to be unfit. We are made to appear before a Selection Commission. We have put in 15 to 20 years of service. We have received appreciation on all hands and the very authorities who praised and appreciated our efficiency are discharging us now on the ground of inefficiency." This is the feature which this House will have to seriously consider. It involves an insult; it involves a disintegrating force in the Indian Army itself. I am not sure whether this retrenchment has taken place at the Ministerial level. It may be true that the Government of India is following a policy of general retrenchment. Whether in the present situation the Government of India can follow such a policy is itself disputed. It is a very controversial point and I do not believe that the Government of India would be right in discharging or retrenching the defence forces and I am sure that one day the Government of India would regret for having taken the steps for retrenching the armed forces. That apart, even supposing the Government of India are following a general retrenchment policy, the right thing they should have done was to have plainly said at the time of the agreement or later, that they cannot under the then circumstances fulfil the obligations of the agreement, that they were forced to retrench our people; then, there would have been no clamour or grumble. The whole question I think is managed at the lower levels. Even if there were instructions by the Government of India that the defence forces should be retrenched, those who have followed their instructions have played a very mischievous part I should say. To substantiate the serious charge I am making, I will give an instance. There were seven officers in the former

(SRI M. GOVINDA REDDY.)

Mysore State Forces. These seven officers belonged to a particular community and the man who was of the status of a Colonel, who wielded the axe, belonged to the same community as these seven. In retrenching, six officers have been retained and even that one officer has not been sent out, but that officer himself was not willing to get into the service. Well, that shows that neither retrenchment nor any sound principles of decency have prompted these officers who are responsible for this action. Considerations other than of merits, considerations not principled have brought this matter to this stage. What is the future of these people? They are on the streets, majority of them. Others are to be on the streets and the houses in which they lived will have to be vacated from 1st April. They have already been circularised that they have to give hire for all the things they were using. This is the hardship to which they are placed, and what do they say to the Government of Mysore? The Government of Mysore, just as any one could do, believed them and took the plighted word of the India Government for granted and they have realised only when they opened their eyes after the retrenchment orders were actually received. They still make approaches to the Government of India and say "please do something." But by what has transpired, I do not think there is any hope for these people of their ranks being restored or of their being taken on previous service.

Even those who have been selected to short term commission are made again to appear before the Medical Board. So if they are not discharged in the first instance, by the Selection Commission they are sure to be discharged in the second instance. In any case they will have to go home. With regard to those who have been fortunate in being taken into service, even those people are suffering under a handicap. Their services in the Mysore State Forces will be considered as half service for calculation of pensions and for purposes of promotions.

So, if an officer, say a captain goes into the Indian Army, he has no chance of being promoted there because he will have to put in a service of 15 years or so before he attains the age of 36 or 40 or something like that and if he fails to put in that service, he will not be entitled to promotion. His services in the Mysore State Forces cannot be counted as full. It will be counted as half. In any event he will not be able to put in that service prescribed and therefore he will be disqualified. These are the several handicaps under which even these officers who have been selected, are suffering. I had a talk with those gentlemen and they say, "we are no better, we are not going to be promoted, we are not going to get our pensions on the period of service we have put in." That is the position. Well Sir, I strongly feel that the Government of India or whoever is responsible for this should have given room for such a thing as this. The Government of India by violating the agreement or by not observing this agreement in letter and in spirit have not set a good example for the States to follow. They expect the States to follow all the instructions and fall in line with the All-India policies, but unfortunately the Government of India or their officers fail to do so themselves. Our Ministers with great patience have been urging upon them even to accord the money that has been saved by this retrenchment—about Rs. 80 lakhs—so that these men may be rehabilitated. But I am sorry to be told that there is no answer to this request. I am really sorry that they should be so very adamant even when it involves the legitimate interests of thousands of discharged men and in the face of the agreement they have made. I must congratulate our Government that they have made very sincere and bold attempts to get the best for these men from the India Government. I only hope, Sir, that good sense will prevail and these loyal men who have shed their blood and who have rendered meritorious service to the country will be treated on a decent footing if not on a generous footing.

I am afraid, Sir, that the same thing may happen to our civil services also. There is this screening commission already at work here. I am sure that even the screening commission will follow the same line and that these services cannot have any faith in the undertakings given by the Government of India. People cannot have any respect in the undertakings given by the that Government and I want to ask 'does this conduce to the efficiency of the administration?' I am very very apprehensive of the situation that is developing and I am glad that His Highness has made good mention of this situation so that this House may express its opinion. When last I spoke on this subject in reply to the motion I moved of the Address of Thanks, I really genuinely was under the belief that the Government of India was following their retrenchment policy and that in pursuance of that policy they were discharging these men. But now, after instituting some enquiries, I find that recruitment is being made not only for technical jobs as I thought then but even for the regular commissioned services. Well, Sir, I was then under the impression that they were following genuinely their retrenchment policy and therefore I felt that we would not be right in insisting on our pound of flesh from them. But now I learn that the situation is quite different. Therefore I strongly express myself that the Government of India should now at least, although late, realise that they have done a grave injustice to our armed forces and that they should be prepared to do the right thing by them. I conclude, Sir, by striking a note of congratulation for our Government that they have done their very best for these men and I thank His Highness for having included this subject in His kind Address that he delivered.

With these few words, I accord my full support to the Motion of Thanks.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಂ. ನಿಡ್ಡಯ್ಯನವರು (ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆ) - ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರು ಮಾಡಿದ ಭಾಷಣಕ್ಕಾಗಿ ವಂದನೆಗಳನ್ನರ್ಪಿಸುತ್ತಾ ಶ್ರೀ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಗೌರವಿಸುವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ತೋರಿಸಿರತಕ್ಕ ಧೋರಣೆಯಿಂದ ನಮಗೆ ಆಹಾರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಾವ ದರ್ಜೆಗೆ ಇಳಿದಿದೆ ಎಂಬುದೂ,

ಇದನ್ನು ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸಿ ಶ್ರೀ ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು ದೇಶದಲ್ಲಿನ ಅನ್ನ ಬಟ್ಟೆಯ ಅಭಾವದ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ಹೃದಯಂಗಮವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿರುವುದೂ ನೋಡಿದರೆ ನಿಜವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯುವ ಯೋಜನೆ ಯಾವ ಮಟ್ಟಕ್ಕಿಳಿದಿದೆ ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಕೋಟ್ಯಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚುಮಾಡಿದರೂ ನಾವು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲರಬೇಕಾದರೆ ಇದಲ್ಲ ನಿರರ್ಥಕವಾಗಿ ಹೊಳೆಯಲು ಹಣಸೇಕಣ್ಣು ಹಾಕಿದ ಹಾಗಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಹಿಂದೆಂದೂ ಇಲ್ಲದ ದುರ್ದಶೆ ಮತ್ತು ಕಳವಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗಿದೆ ಎಂದು ವಿಷಾದವಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಜನರಿಗೆ ಬೇಕಾದದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದಮೇಲೆ, ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಬೇಕಾದದ್ದು ಅನ್ನ ಬಟ್ಟೆ. ಯುದ್ಧದ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಹತ್ತೊಂಟಿ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಇದರಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಾವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿದುಹೋಗಿದೆಯೆಂದರೆ, ಶ್ರೀ ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಹಳೆಯ ರೈತರ ವಾಸಸ್ಥಾನಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಲು ಇಷ್ಟವೇ ಇಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಷ್ಟೋ ಸಹಾಯಮಾಡಿದರೂ, ನಿಜ. ಆದರೆ ಈ ಸಹಾಯ ಧಾನ್ಯ ಬೆಳೆಯುವವನಿಗೆ, ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವವನಿಗೆ ದೊರಕಲಿಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸಾಯದ ಸಾಮಾನುಗಳು ಬಿತ್ತನೆ ಬೀಜಗಳು, ಗೊಬ್ಬರ, ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸಲು ಧನ ಸಹಾಯ ಮುಂತಾದ ವ್ಯವಸಾಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಅವಶ್ಯಕವಾದ ಸಹಾಯ ಬೇಕೋ ಅವನಿಗೆ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟ ಸಹಾಯ ದ್ರವ್ಯ ವದುವೆ ಮಾಡುವವರಿಗೆ, ಮುಂಜಿ ಮಾಡುವವರಿಗೆ, ರೇವಾದೇವಿ ಮಾಡುವವರಿಗೆ, ಲಂಚಕ್ಕೋರರಿಗೆ ಹೋಯಿತೇ ಎನ್ನಾ ನಿಜವಾಗಿ. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೈತ ಉತ್ತು ಬತ್ತಿ ಬೆಳೆದು ಶ್ರಮದಿಂದ ಜೀವಿಸುತ್ತಾನೋ ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಹಾಯವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿಸ್ಸಂಶಯವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಯಾವ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದರೂ, ರೈತ ಬಾವಿ ತೆಗೆಸಲು ಸಹಾಯ ದ್ರವ್ಯ ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಕಂಬಕ್ಕೆ ಕೈ ಮುಗಿಯಬೇಕು, ಎಷ್ಟೋ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಲಂಚ ಕೊಡಬೇಕು! ಈ ಹೆಣ್ಣು ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ, ಆರು ಸಾವಿರ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಕೆಲವರ 250 ಅಥವಾ 500 ರೂಪಾಯಿ ಗ್ರಾಂಟೂ ಸಿಕ್ಕದೆ ರೈತರು ಕಕ್ಕಾಬಿಕ್ಕಿಯಾಗಿರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತನೆ ಬೀಜ ಸಿಕ್ಕದೆ ಏನೂರು-ಸಾವಿರ ಪಲ್ಲ ಬೆಳೆಯುವವನು ಎಷ್ಟು ಎಂಬತ್ತಾ ಪಲ್ಲ ಮಾತ್ರ ಬೆಳೆದು ಕಷ್ಟ ನಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿರುವ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಿವೆ. ಶ್ರೀ ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ ತಾವು ಏಕೆ ಶ್ರಮಪಟ್ಟುಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಗೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೆಳೆದು ಕೊಟ್ಟು ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿ ಅಂತಹ ಹೈಯುಜೀವನ ವನ್ನೇಕೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬೇಸಗೊಂಡು ರಾಭಧಾಯಿಕವಾದ ಹತ್ತಿ, ಮರೆಯೆಬೇ, ಕಡ್ಡೆಕಾಯಿ ಮುಂತಾದ ಬೆಳೆಗಳನ್ನೂ ಬೆಳೆದು ನಾಲ್ಕು ಕಾನು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಣಗಳನ್ನು ಸೇರಿ ಜೀವಿಸಬೇಕೆಂಬ ಮನೋಭಾವ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಈ ಹೊತ್ತು, ಪಟ್ಟಣಗಳಿಗೆ ಹೋದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಕೋಟಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋದರೆ ಆಹಾರ ಸಮೃದ್ಧಿಯಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡು ಮಾತ್ರ ಇರಬೇಕು. ಈ ಸಾರಿಯ ಸೆನ್ಸಸ್ ನೋಡಿದರೆ ದೇಶದ ಜನಸಂಖ್ಯೆ 75 ಲಕ್ಷದಿಂದ 9 ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ಈ ರೀತಿ ಏರಿರುವುದು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚು. ಹೀಗೆ ಹೆಚ್ಚಿದ ವರಲ್ಲರೂ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲೇ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ

(ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಂ. ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು.)

ಧಾವಿಸಿ ಬಂದು ಪಟ್ಟಣಗಳ ಸುಖ ಜೀವನಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥಾ ಕೊಟ್ಟವರು. ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಆಹಾರಾಭಾವ ಕಡಿಮೆ, ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಸುಖವಾಗಿರೋಣ, ನಾವು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಕೊಂಪು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಬೆಳೆದು ಏಕೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಧಾನ್ಯ ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥಾಭಾವ ಹಳ್ಳಿಯವರಲ್ಲಿ ಬಂದು—ಹೋಗಿದೆ. ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಳಸಂತೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವವರೂ, ಇತರ ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸುಖ ಜೀವನ ಮಾಡುವವರೂ ಇದ್ದಾರೆ, ಇವರಂತೆಯೇ ನಾವೂ ಜೀವನ ಮಾಡೋಣ ಎಂಬ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹೊತ್ತಿನ ದಿನ ಈ ನಮಗೆ ಸ್ವಯಂವಿಧಾನ ಸಭೆಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಗೆ ಹರಿಸಬೇಕೆಂದು ಮುಂದೆ ಬಗೆಹರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ಈ ಸವ ಸ್ವಯಂವಿಧಾನ ಬಗೆಹರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋ ಆಗ ಉಳಿದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಎದ್ದು ಬೀಳುವವೆಂದು ಅರ್ಥವಾಗಿದೆ.

ಈ ಬಟ್ಟೆ ಆಭಾವವು ಎಷ್ಟರವ ಬಟ್ಟೆಗೆ ಬಂದಿದೆಯೆಂದರೆ ಯಾರೂ ಆ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನೇ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಆಗದಿರುವಷ್ಟು ಬಟ್ಟೆಗೆ ಬಂದಿರಬೇಕು. ಈಗ ಪಂಚೆಗಳ ಆಭಾವ ಎಷ್ಟರವ ಬಟ್ಟೆಗೆ ಬಂದಿರಬೇಕು ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರತಕ್ಕ ಅಂಶವೇ ಆಗಿದೆ. ನಯಸ್ಸಾದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನೇ ಕೊಂಡುತಿಲ್ಲ. ಕೇಳಿದರೆ ದಾಸ್ತಾನಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಹೇಳಿ ಅದನ್ನೇ ಕಾಳಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಡುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ 30-35 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಮಾರಾಟಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಎರೋರಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಉಳ್ಳವರಿಗೂ, influence ಇರತಕ್ಕವರಿಗೂ, ಶಾಸನ ಸಭಾ ಸದಸ್ಯರಾಗಿರತಕ್ಕವರಿಗೂ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಈ ನಯಸ್ಸು ಬಟ್ಟೆಗಳು ಮತ್ತು ಪಂಚೆಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆಯೇ ಅವರ ಬಡಜನರಿಗಂತೂ ಬಂದಿರತಕ್ಕದ್ದು ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ.

Sri G. A. ACHARYA:—Is he so sure of that? How does he know that all of us get or not?

ಮುಖ್ಯರೇ ಉರ್ರೆ-ಮರೈ ಜನಾಬ್ ಜೆ. ಮಹಮದ್ ಇಮಾಂರಮು (ಚಿತ್ರದುರ್ಗ-ತಾಮಕೂರು ಮುಸ್ಲಿಂ)-ಎಲ್ಲಾ ಸದಸ್ಯರೂ ನಯಸ್ಸಾದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನೇ ಉಟ್ಟಿರಬೇಕೆಂದರೆ ಅವರು ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಂ. ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು.—ಮೊನ್ನೆ ನಮ್ಮ ಶಾಸನ ಸಭಾ ಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀ ಹೊನ್ನಪ್ಪನವರು ಬನ್ನಿಬಿಟ್ಟು Show room ಗೆ ಹೋಗಿ ಶಾಸನ ಸಭಾಸದಸ್ಯರೆಂದು ಹೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಆ ಮಿಲ್ಲನ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ಅವರನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಬಟ್ಟೆ ಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಮತ್ತು ಎಂಥಾದ್ದು ಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಂತಹದನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿರುವುದು ನನಗೆ ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ ಆ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿ ನನಗೆ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಆ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೂ ಸಹ ನನಗೆ ಅವರು ತೋರಿಸಿದರು.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಸಿ. ಹೊನ್ನಪ್ಪನವರು (ಮೈಸೂರು-ಜಿಲ್ಲೆ).—ಒಂಟೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ತೊಂದರೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಹೇಳಿದನೇ ಹೊ-ತು ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ತಿಳಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಂ. ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು.—ನಾನು ಯಾರ ನೂ ಆಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದು ಗಾದೆಯಿದೆ—“ಮುಖ ನೋಡಿ, ವಣಿ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ” ಎಂದು ಹೀಗೆ ಇವರು ಸದಸ್ಯರೆಂದು ಹೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ಇವರನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು

ಹೋಗಿ ನೋಡಾರು ರೂಪಾಯಿನ ಬಟ್ಟೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಬಟ್ಟೆ ಇದ್ದಂಥಾ ನಾಜೀಕು ಮತ್ತು ನಯ ಸ್ವಯಂವಿಧಾನದಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಎಂದೂ ಬಾಡಬಟ್ಟೆಯನ್ನೇ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಪಣ ತೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕಂಥವರಿಗೂ ಸಹ, ಆ ವಿರಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹಾಕಲೇಬೇಕೆಂಬ ಮೋಹ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ! ಆದರೆ ಅಂಥಾ ನಯವಾದ ಬಟ್ಟೆ ಹಳ್ಳಿ ಗಾಡಿಸಿರಿಗೆ ಗಜಕ್ಕೆ 8-10 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಾಗ್ಯೂ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂದೆ ಹೀಗೆ ಬಟ್ಟೆಯೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ವರ್ತಕರೇ ಹಿಂದಿನ ಬಾಗಿಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಕ್‌ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಭೆಯು ಗಮನಕ್ಕೆ ನಾನು ತಂದೇಕೆಂದಿರುವ ಒಂದು ಮುಖ್ಯಾಂಶವೇನೆಂದರೆ ಈ ಬಟ್ಟೆಯ ಆಭಾವವನ್ನು ಪುರು ಕೇವಲ ಕೃತಕವಾದ್ದು ಎಂಬುದೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ಬಟ್ಟೆ ಮಾರಾಟಮಾಡತಕ್ಕವರು ಬ್ಯಾಕ್‌ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾರಿ ಹಣದ ಗುಡ್ಡೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು. ತದನಂತರ ಅವರು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು ಆ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಬಳಸತಕ್ಕ ಜನರಿಗಲ್ಲಾ ಅವು ಸರಾಗವಾಗಿ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಇದು ಅನುಭವದ ಕೆಲಸ. ಸರ್ಕಾರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಅವರೇ ಒಂದು ಪಂಗಡದ ಜನಾಂಗವೆಂದೂ, ಹಳ್ಳಿಗಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಮತ್ತು ಹೊಲ ಉಳತಕ್ಕ ರೈತರೇ ಒಂದು ಜನಾಂಗವೆಂದೂ ಈಗ ಒಂದು ಭಾವ ಬೆಂಬಲ ಬಟ್ಟೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಪಟ್ಟಣವಾದ ಜೊತೆಗೆ ಅವರು ತಾವೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ಯಾವಂತರೂ, ಎಂಬ ಒಂದು ಜನರ ದನು, ವ-ತ್ವ, ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಹೇಳುವುದೆಂದರೆ, ವರ ಮೇಧಾಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಈ ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ, ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅದು ಮುಂದಕ್ಕೇ ಹೋಗುವಂತಿಲ್ಲವೆಂಬ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಿ ದವರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಸರ್ಕಾರವಿರುವುದು ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆ ‘ಲಂಚ’ ಎಂಬುದು ಎರೋರಿಗೆ ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿದೆ. ಮೊನ್ನೆ ತಾನೆ ರಾಷ್ಟ್ರಾಧ್ಯಕ್ಷರ ಅಕ್ಕನವರು ಬಹಾನ ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಈ ‘ಲಂಚ’ ಎಂಬುದು ಲೋಕದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಡೆಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿದೆ ಯೆಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಅದನ್ನು ಅಷ್ಟು ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಆ ಲಂಚವೆ ಬುದು ಕಮಾಲಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಕನ್ಯಾ ಕಮಾಲಯವರೆಗೂ ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಸರಿಯಾಗಿತ್ತೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮೊನ್ನೆ ತಾನೆ ಮೈಸೂರಿನ ಒಬ್ಬ ಉನ್ನತಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಇದು ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು; ಈಗ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಬ್ಬ ಸ್ವತಂತ್ರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನೇಮಕವಾಗಿ ಬರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅರ್ಜಿಯೂ ಅವರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳ ಮತ್ತು ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ತಪ್ಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೇಳಿದರು. ಈ ಲಂಚ ಕೊಟ್ಟರೂ ವರ್ತಕರಿಗೆ ಬ್ಯಾಕ್‌ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಉಂಟು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ದೆ ಹಣವನ್ನು ಲಂಚದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದು ಮತ್ತು ಮತ್ತೊಂದುಕಡೆ ಬ್ಯಾಕ್‌ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಈ ಎರಡು ಕರಣಗಳಿಂದ ಈಗ ಬಟ್ಟೆಗೆ ಅಭಾವ ಬಂದಿದೆ. ಈ ಒಂದು ಬಟ್ಟೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಎದುರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ತಕ್ಕ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಈ

ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳಾದ ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ಮತ್ತು ಆ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮಂತ್ರಿಗಳು ವಿವೇಕಯುತವಾದ ಆಲೋಚನಮಾಡಿ ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡರೇನೇ ಶಿವಾಯಿ ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಈ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯ ಬಂಧಿತ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನು ಮಿಲಿಟರಿಯವರ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿರುವುದು. ಈ ದಿವಸ ಇಂಡಿಯಾಸರ್ಕಾರ ಎರಡುಸಾವಿರ ಜನಗನ್ನ ಬಲಿಯು ಭಿಕಾರಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಶ್ರೀ ಗೋವಿಂದರಾಜುಮಠರು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವರ್ಣನೆಮಾಡಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯೂ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡದೆ ಹೀಗೆ ಏಕೆಂದು ಮಾತಿರುವುದು ತೀರಾ ಅನ್ಯಾಯ ಇದು ಮೂರನೇ ಜಾರ್ಜ್‌ನ ತಾಯಿ George he the king ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ.....ಅದರಂತೆ ಆತ ನಡೆದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ "the powers of the king are increasing and increasing. They ought to be decreased" ಎಂದು ಹೇಳುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂತು. ಅದೇ ರೀತಿ ಈಗ ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರವ್ಯಾಪ್ತಿಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ the powers of the Centre ought to be decreased ಎಂದು ಹೇಳುವ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿದೆ. ಪ್ರಾಂತೀಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಗೌರವವನ್ನೂ ರೈತನದ ಮತ್ತು ಕೇವಲ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಕೆಲವು ಪ್ರಾಂತೀಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನೂ ಕೇಳದೆ ಹಾಗೆ ಕೆಲಸ ಮುಂದುವರಿಸುವಂಥ ಮನೋಭಾವ ಒಂದಿರ ವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಪ್ರಾಯಶಃ ಆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಈ ಪ್ರಾಂತೀಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ದರ್ಜೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ದರ್ಜೆಗೆ ಎಂದರೆ ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಗಳ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಂದಿ ಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಮನೋಭಾವ ಹೊಂದಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಅಂಥಾ ಮನೋಭಾವವನ್ನೆದುರಿಸಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಗೌರವವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾವು ಈ ದಿವಸ ಆ ಬುದ್ಧಿಭಿಕಾರಿಗಳ ದೆಸೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಅವರ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳೇನೆಂಬುದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ತೊಂದರೆ ಹಾಗೇ ನಮ್ಮನೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದು ನಾವು ಆ ಮಿಲಿಟರಿಯಲ್ಲಿರುವಂಥ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ಇಷ್ಟು ತುಚ್ಛವಾದ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಕಾಣುವುದು ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೇನಾದರೂ ಸ್ವತಂತ್ರ ಹರಣ ವಾಗಬಹುದಾದ ಸಂಭವ ಒದಗಿದಾಗ ಅದನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಅವರನ್ನು ಉದಾಸೀನಭಾವದಿಂದ ಹೊರಗಟ್ಟುವುದು ಯಾವ ರಾಜಕೀಯ ನೀತಿ! ನಾವು ಅಹಿಂಸೆಯ ತತ್ವವನ್ನು ಪಾಲಿಸತಕ್ಕವರೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಭದ್ರತೆಗಾಗಿದ್ದರೆ ವರನ್ನು ಕೈಬಿಡತಕ್ಕದ್ದು ಯಾವ ಧೈರ್ಯ! ಹೀಗೆ ಉದಾಸೀನಭಾವನೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುವುದಾದರೆ ಬಹಳ ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧೀ ಜಿಯವರು ಸಂಪಾದಿಸಿದಂಥ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಮೂರೂ ಮುಕ್ಕಾಲು ಭಾಗಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟುಹೋಗಬಹುದು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಒಂದುಕಡೆ 'I prefer violence to cowardice' ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹೇಡಿಗಳಂತೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲು ಹಿಂಸೆಯನ್ನಾಧರಿಸಿ ಮಾಡಿ ಮಾನವನ್ನು ಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವರು ತಿಳಿಸಿ

ದ್ದಾರೆ. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ When Rome was burning Nero was fiddling ಎಂಬಂತೆ ಇಂದು ಇಂಡಿಯಾದ ರಕ್ಷಣೆಯ ಸ್ಥಿತಿ ಇರುತ್ತೆ. ನಮ್ಮ ಎರಡು ಸಾವಿರ ಜನ ಮಿಲಿಟರಿಯವರನ್ನು ಇಂದು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನೂ ಕೇಳದೆ ಹೊರದೂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಬಹಳ ವಿಷಾದಕರವಾದ ಸಂಗತಿ.

ಇನ್ನು ಇಂಟಿಗ್ರೇಷನ್ ಬಂದಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ನಿವಿರ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರ ಅರ್ಹತೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ಈಗ ಸ್ಕ್ರಿನಿಂಗ್ ಆಗುತ್ತಿದೆ. We are awaiting for disastrous results. ಇದರಿಂದಲೂ ಅನರ್ಥಗಳಾಗಬಹುದು. ಅಂತೂ ನಮ್ಮ ಮಿಲಿಟರಿಯವರನ್ನು ಹೊರಗಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ವಿಚಾರದ ಸತ್ಯಾಂಶವನ್ನು ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರು ಬಹಳ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಹೊರಗೆಡಹಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡಿದರೆ ನಾವು ಇಂದು ಬಹಳ ಚಿಂತಾಜನಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ.

ಇನ್ನು ಲೇಫ್ಟಿನೆಂಟ್ ಈ ಸಭೆಯಮುಂದೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಆಯವ್ಯಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕುವುದಿರುತ್ತೆ. ಆಗ ನಾವು ನಮ್ಮ ಹಣಕಾಸಿನ ಸುಭದ್ರತೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗಿರುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಇಂದು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿರುವ ಅಭಾವಗಳನ್ನು ನಿರ್ಗತಕ್ಕೆ ಬಗ್ಗೆ 'ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಬೇಕೆಂಬುವ' ಯೋಜನೆಯು ಸಪಲವಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಈಗ ಕೈಗೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕು. ಇಂದು ಯಾವ ರೈತ ಬಿಸಿಲನ್ನೂ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದೇಶದ ಜನರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಆಹಾರಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೋ ಅಂಥಾ ಮನಃಪ್ರಸಂಗಿ ಆತನಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಎಷ್ಟು ಸಾಧನಗಳೂ, ನೇರವಾಗಿ ಆತನಿಗೆ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ತಾವು ಮೊದಲು ಇದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ತಾವು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಬರೀ ಪುಸ್ತಕದ ಯೋಜನೆಗಳಾಗಿರದಂತೆ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಕ್ಷೋಭೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಶಾಂತಿಯೊಂದಿರುವುದು ತೀರಾ ಅನರ್ಭವ.

ಆಹಾರದ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ ಕಂಟ್ರೋಲಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿರುವುದು. ಈಗ ಪಟ್ಟಣಗಳ ಸ್ವಾಭಿಮಾನ ರೇಷನಿಂಗ್ ಇರುವ ಕಡೆ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಇಟ್ಟು ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ರೇಷನ್ ತೆಗೆದು ಹಾಕಿ ಧಾನ್ಯ ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಸರಗವಾಗಿ ಹೋಗಿ ವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಶ್ರೀ ಮಾದಯ್ಯಗೌಡರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ತೊಂದರೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಗರೀಯ ಕಾಲ. ಆದರೂ ಈಗಲೇ ಆಹಾರದ ಅಭಾವವುಂಟಾಗಿದೆ. ಹಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಜನರು ತೊಂದರೆ ಪಡುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ನಗರೀಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜನರು ಸಂತೋಷದಿಂದಿರ ವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಆಹಾರವಿಲ್ಲದೆ ಆಗಲೇ ತೊಂದರೆ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಆಹಾರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ವಶಪಡಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಜನರಿಗೆ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿವೆ. ಇಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ದೇಶದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು. ಅಂತೂ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಅಡಿದ್ದಾರೆ. ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ

(ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಂ. ನಿದ್ಧಯ್ಯನವರು.)

ನಾವು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹತ್ತೊಂಟಿಗೆ ತರಬೇಕಾದ್ದು ಪವಿತ್ರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇದರ ಒಂದು ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವೈಮನಸ್ಯಗಳನ್ನೂ ಮರೆತು ದೇಶದ ಹಿತವನ್ನೇ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಗುರಿಯಾಗಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಯಾವ ರೀತಿಯ ದೇಶದ ಧನವನ್ನೂ ಮೂಲೆಯಿಂದಿದ್ದಾನೋ ಅವನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಮತ್ತು ಅವನ ಹಿತಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಮಾಡಿ ಮೈಸೂರಿನ ಬ್ಯಾಂಕಿಯನ್ನು ಉಳಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರ ಭಾಷಣಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.--The debate will continue to-morrow.

Announcement of the personnel of the Panel of Chairmen.

Mr. SPEAKER (The Hon'ble Sri V. Venkatappa).—I wish to inform the

House that under Rule 7 (c) of the Mysore Legislative Rules, the following Members will constitute the Panel of Chairmen of the Assembly.—

Sri A. G. Bandi Gowda
 „ M. N. Mahantadevaru
 „ Kadidal Manjappa
 „ M. C. Venkateshan

The House will now adjourn to meet to-morrow at 8 a.m.

The Assembly adjourned at Four Minutes past Six of the Clock, to meet again at Eight of the Clock (Morning) on Saturday, 17th March 1951.